

[Chr. Madsen.]

hedskasserne, der mere end før selv bestemmer, hvordan det skal være, uden at andre har nogen mulighed for at blande sig i det.

Svend Haugaard: Arbejdsministeren mente, det ville betyde en stærk forøgelse af de offentlige udgifter, hvis kasserne skulle afløses som opkrævere og udbetalere. Jeg er fuldstændig klar over, at det er kasserne selv, der afholder disse administrationsudgifter, men på den anden side, hvis ikke arbejdskraften anvendes helt rationelt på disse områder, bliver det vel også en slags tabt arbejdsfortjeneste for samfundet, som vi ikke får ind på anden måde. Hvis nu arbejdsministeren ville forestille sig, at man ad skattevejen opkrævede sygekassekontingent, ATP-kontingent, ulykkesforsikringskontingent, kontingent til forsikring mod ledighed osv., kunne det jo godt være, at man fik en samlet arbejdsbesparelse, der som helhed kom samfundet til gode.

Niels Westerby: Jeg har to ting, jeg gerne vil gøre bemærkninger om.

For det første: når der er konstateret arbejdsløshed, og folk er kommet ind under denne lovgivning — som tyder på at blive bedre — så bør vi også sætte ind ved omgående at prøve at få de mennesker, der er blevet arbejdsløse, ind under en omskolingslovgivning, oplæringslovgivning, eller hvad man vil kalde det; for man kommer ikke uden om, at en del arbejdsløshed i et moderne samfund er det, man kalder strukturarbejdsløshed. Det vil sige, at folk er uddannet i et fag eller har virket på et område, hvor der ikke længere er brug for deres indsats, og de har svært ved at finde indplacering på andre områder. Derfor tror jeg, denne lovgivning må ses i forbindelse med en uddannelses- og omskolingslovgivning. Det tror jeg er en ting, arbejdsministeren skulle tage op i denne forbindelse.

Dernæst var jeg lidt skuffet over arbejdsministerens betragtninger omkring synspunktet én kasse. Arbejdsministeren siger,

efter min mening måske noget storslået, at det ikke koster staten noget, at vi har alle disse mange kasser, det er noget, medlemmerne selv betaler. Nu bør man vel som minister og som medlem af det høje ting se på det samfundsmæssige tab under ét, altså både tabet for medlemmer og for staten, og dér tror jeg ikke ret mange kan være i tvivl om, at alle disse mange kasser er dyrere i administration end én kasse, som kan betjene sig af moderne teknik i ordets videste forstand i meget højere grad, end de mange små kasser kan det, og hvor man undgår alle mulige refusioner og dikkedarer.

Jeg vil også som hr. Svend Haugaard gøre opmærksom på, at har man én kasse, er der også mulighed for at få medlemsbidraget ført på skattebilletten og foretage en forenkling ad den vej. Arbejdsministeren sagde nærmest med et smil på læben, at det ville betyde øgede udgifter for staten, hvis man havde én kasse. Det er jeg slet ikke sikker på. Men hvis arbejdsministeren har ret i sit synspunkt, så må det vel være dyrere for medlemmerne med den nuværende ordning. (*Afbrydelse af arbejdsministeren* [Erling Dinesen]). Ja, et eller andet sted må omkostningerne jo smutte hen. Hvis man har det udgangspunkt, som jeg tror er rigtigt, at det samfundsmæssige tab er størst ved den ordning, man har nu, så tror jeg også, at man har et godt og frugtbart udgangspunkt til at finde frem til en løsning, som både tilgodeser medlemmernes og det offentliges interesse.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Må jeg gøre et par bemærkninger til det sidste først; hr. Niels Westerby siger, at det i alle tilfælde må være et samfundsmæssigt tab med de mange kasser med en stor administration, og det må i alle tilfælde være dyrere. Det, der gør, at det dels vil blive dyrere for staten, hvis man følger hr. Niels Westerbys standpunkt, dels at det ikke vil blive billigere for andre, hvis man opretholder det, man har, er ganske enkelt